

Sygn. akt II UK 678/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Wał.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt VII Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. odstępuje od obciążania skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w J., VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J.K. od wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 15 marca 2013 r. w przedmiocie oddalenia - po ponownym rozpoznaniu sprawy - odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 23 lipca 2009 r., którą odmówiono mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Sąd drugiej instancji uznał za bezzasadne postawione w apelacji zarzuty obrazy prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., wyłączając dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynienia ustaleń nieznajdujących oparcia w dokumentacji medycznej oraz naruszenie przez Sąd pierwszej instancji art. 217, 224, 227 i 316 k.p.c., i ostatecznie oddalił zarzut

naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 372, dalej „ustawa o świadczeniach”).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia art. 18 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach przez odmowę przyznania świadczenia rehabilitacyjnego „pomimo istnienia wszelkich medycznych wskazań do kontynuowania leczenia i rehabilitacji w związku z istniejącą czasową niezdolnością do pracy” oraz na zarzucie obrazy przepisów postępowania, tj. art. 217 § 1 i 2, 224, 227 i 316 k.p.c. „przez pominięcie wniosków o dopuszczenie biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej oraz uzupełniającej - ustnej opinii A.P.”. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ubezpieczony określił skargę jako oczywiście uzasadnioną z uwypukleniem, że zaskarżone nią orzeczenie rażąco narusza przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, oraz że „Sąd Okręgowy w J. nie przeprowadził również wnioskowanych dowodów koniecznych do przeprowadzenia z punktu widzenia zasygnalizowanych wątpliwości i nieprawidłowości, jak też z uwagi na stan zdrowia wnioskodawcy i jego faktycznej zdolności do pracy na dzień wydawania zaskarżonej decyzji przez organ rentowy - w toku pierwszej instancji, przy czym Sąd Okręgowy bezkrytycznie przyjął stanowisko nierzetelnych biegłych sądowych oraz poprzedzającego składu orzekającego - nie uzupełniając odpowiednio postępowania dowodowego”.

Organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z zasądzeniem na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Według ugruntowanego stanowiska judykatury, oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

W tym znaczeniu skarga kasacyjna ubezpieczonego nie jest „oczywiście uzasadniona”, skoro miałoby o tym świadczyć niedopuszczenie dowodu z dalszej opinii biegłych. Formułując ten wniosek, skarżący pominął, że potrzeba uzupełnienia dowodów oraz ponawiania lub prowadzenia dowodu z innej opinii biegłych nie zawsze jest oczywista i należy do oceny sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, niepubl.; z dnia 24 sierpnia 1972 r., II CR 222/72, OSP 1973 nr 5, poz. 93; z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, OSPiKA 1975 nr 5, poz. 108 z uwagami w przeglądach orzecznictwa W. Siedleckiego, PiP 1976 z. 5, s. 123 i E. Wengerka, NP 1976 z. 7-8, s. 1134; z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPiUS 1997 nr 23, poz. 476; z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPiUS 1998 nr 3, poz. 100; z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 408).

Wytknięte naruszenia przepisów postępowania zakresie oceny dowodów i dokonywania na ich podstawie ustaleń faktycznych nie poddają się zresztą kontroli kasacyjnej jako niepowiązane z przepisami postępowania przed sądem drugiej instancji, a także z tego powodu, że skarżący nie zwrócił na nie uwagi sądom *meriti*, zgodnie z art. 162 k.p.c. (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006 nr 9, poz. 144 i z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 50/08, OSNC 2009 nr 7-8, poz. 103 i np. wyrok z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 96/09, niepubl., z dnia 15 maja 2014 r., II CSK 345/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.). Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparto na podstawie art. 102 k.p.c.

